

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa: **M. A. J.**, nar. X., štátny príslušník Sýrie, naposledy bytom v zahraničí: D., časť A. K., t. č. H. T., Z. 111, T., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU- 266/PO-Ž/2007 zo dňa 2. mája 2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Saz 110/2007-29 zo dňa 12. septembra 2008 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Saz 110/2007-29 zo dňa 12. septembra 2008 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-266/PO-Ž/2007 zo dňa 2. mája 2007, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl, podľa § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení účinnom do 31.12.2007, ďalej len zákon o pobyte cudzincov) do Sýrie. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

K otázke neudelenia azylu uviedol, že obavy navrhovateľa z o svoj život z dôvodu, krvnej pomsty voči jeho osobe, (nakoľko jeho bratranec zabil iného muža a v Sýrii je tradíciou, že blízky priateľ zabitého muža musí zabiť tzv. zabijakovho bratranca) nie je možné považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd sa nezaoberal námietkami, ktoré uplatnil v opravnom prostriedku, na základe čoho nesprávne právne vec posúdil. Poukázal na to, že svoje tvrdenia podporil dôkazmi v podobe citácie

relevantných ustanovení zo správ o situácii v krajine pôvodu, poukázal na konkrétne pochybenia odporcu v jeho právnej argumentácii, najmä v súvislosti s vyhodnotením jeho tvrdenia o hrozbe krvnej pomsty zo strany klanu Safwan, pričom tieto tvrdenia podoprel správami o dianí v Sýrii, ktorými sa krajský súd vôbec nezaoberal. Preto záver súdu, že nesplnil podmienky pre udelenie azylu považuje za predčasný a odôvodnenie rozsudku za nedostatočné a nepresvedčivé.

Podľa navrhovateľa aj závery súdu o správnosti rozhodnutia odporcu o neudelení doplnkovej ochrany a neexistencie prekážky administratívneho vyhostenia sú neodôvodnené, nakoľko nie je zrejmé, na základe akých skutočností krajský súd dospel k takýmto záverom.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhol zrušiť v celom rozsahu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty pre ktoré rozhodol negatívne o žiadosti o udelenie azylu, doplnkovej ochrany ako aj ohľadne výroku o neexistencii prekážok administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona. Zdôraznil, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiaden konkrétne skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali vplyv na správnosť napadnutého rozsudku. Poukázal na to, že navrhovateľ ako hlavný dôvod svojej žiadosti uviedol obavu z krvnej pomsty, jeho bratranec mal zabiť muža a príbuzní zabitého muža si mali vybrať ako obeť pomsty jeho, odporca v tejto súvislosti uviedol, že navrhovateľ pôvodne (pri podaní vyhlásenia) tvrdil, že muža zabil jeho blízky priateľ, neskôr v konaní pred odporcom tvrdil, že to mal byť jeho bratranec. Ďalej uviedol, že kvôli obave z pomsty zanechal v roku 2004 alebo 2005 štúdium, neskôr tvrdil, že k vražde došlo v roku 2006. Podľa odporcu takýto nesúrodý popis znižuje dôveryhodnosť jeho tvrdení, pričom navrhovateľovi sa nepodarilo prezentovať svoje argumenty na odôvodnenie žiadosti uceleným a presvedčivým spôsobom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18.11. 2008 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona o azyle (v znení účinnom do 31.12.2007) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných **alebo** náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods.4).

Podľa § 13 ods. 1 ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i/, rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredlíži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d/, vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcim trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelenie azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu, (Správa o dodržiavaní ľudských práv vydané Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z 8.3. 2006 a informácie z internetovej stránky MZV SR www.mzv.sk, z informácií ku krajine pôvodu - Sýria, vypracovanej odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR, so zdrojov a internetovej databázy MU Migdoc.) z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na posúdenie žiadosti navrhovateľa v súvislosti s dôvodom, pre ktorý žiadal udeliť azyl a na možné riziká návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Z obsahu administratívneho spisu (z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 14.2.2007) vyplynulo, že navrhovateľ ako dôvod žiadosti uviedol, že v oblasti kde žije jeho rodina, v H.,

jestvujú rodinné klany. Jeho bratranec M. A. J. zabil syna jedného generálmajora armády (pochádza z klanu S.). Potýčky medzi jeho bratrancom a synom tohto generálmajora trvali už dlhší čas, v októbri 2006 pri konflikte sa strhla bitka a jeho bratranec bodol syna tohto generálmajora nožom a tento zomrel. Bratranec sa skrýva na neznámom mieste. Členovia tohto rodinného klanu začali hľadať blízkych príbuzných, aby sa pomstili. Rodina mu volala do D. a upozornili ho na to, v D. ho hľadali neznámi ľudia, následne videl ľudí z tejto rodiny pohybovať sa po sídlisku, kde žil, týždeň sa skrýval a potom sa rozhodol odísť. Upresnil, že on pochádza z klanu B. K., pričom členovia jeho klanu sa snažili o finančné vyrovnanie, a to sprostredkované cez klan A., ale klan S. to odmietol. Tento klan má členov aj v okolitých krajinách, s Tureckom má obchody, preto nepožiadal o azyl v Turecku. Uvedol, že pre tieto problémy zanechal štúdium na farmaceutickej fakulte. To, že pôvodne uvádzal, že štúdium zanechal v roku 2005, sa stalo nedopatrením.

Na otázku, či sa obrátil na políciu v krajine pôvodu s uvedeným problémom, navrhovateľ uviedol, že polícia aj bezpečnosť je v poli pôsobnosti tohto generála a nemalo by to zmysel. Ak sú spory medzi klanmi a klany sa nedohodnú ani prostredníctvom tretieho klanu, štát zasiahne až potom.

Zo zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 17.2.2007 vyplynulo, že odporca sa dopytoval navrhovateľa na otázky týkajúce sa sporu medzi klanmi B. K. a S., pričom navrhovateľ upresnil, že pri krvnej pomste býva zvykom, že sa hľadá človek podobnej vekovej kategórie, keďže bratranec bol vzdelaný, hľadajú vzdelaného. Bratranca hľadali ako vraha skôr, keďže sa skrýva, vyhliadli si jeho, pretože zodpovedá tomu, že je vekovo aj vzdelaním blízko bratrancovi. Toto všetko vie od svojich rodičov, ktorí ho informovali telefonicky do Damašku. Meno zavraždeného ani názov realitnej kancelárie, kde sa mal incident stať uviesť nevie, informácie má sprostredkované od rodičov. Vina jeho bratranca sa dokázala, ale jeho pobyt nie je známy. Od rodičov vie, že ho členovia klanu S. hľadali, pýtali sa na neho viackrát, došlo aj k roztržke, ale nikto nebol ťažšie zranený, vyhrážali sa však, že ho zabijú.

Podľa odporcu pre posúdenie uvedeného dôvodu, ktorý má povahu súkromného charakteru však bolo rozhodujúce, že navrhovateľ sa nepokúsil získať ochranu zo strany sýrskeho štátu a nevyužil tak možnosť, ktoré mu dávajú sýrske zákony. Poukázal tak na to, že vykonané delikty krvnej pomsty sú v Sýrii, v protiklade s tradičnými arabskými krajinami

mimoriadne zriedkavé a o všeobecnej hrozbe krvnej pomsty sa v Sýrii nedá hovoriť. Štát je pritom schopný a ochotný potenciálnej obeti takéhoto činu zaistiť ochranu. Pri nezhodách v klanoch, ktoré väčšinou vyplývajú zo súkromných a osobných problémov, je štát schopný ochrany spôsobom, tak, že je možné v inej časti krajiny vytvoriť novú existenciu. Uvedené zistenia vyplývajú z informácií o krajine pôvodu (Sýria), ktoré odporca získal zo zdroja - Spolkový úrad pre utečencov (Nemecko).

Odporca v rozhodnutí poukázal na to, že napriek tomu, že Sýria je schopná navrhovateľovi zaručiť ochranu, tento sa neobrátil so svojim problémom na žiadny z oficiálnych štátnych orgánov a rozhodol sa vec riešiť odchodom z krajiny, navyše v prípade navrhovateľa ide výlučne o osobné spory, ktoré nezakladajú žiaden z dôvodov, pre ktorý by mu mal byť udelený azyl.

Odporca v súvislosti s navrhovateľom tvrdými obavami z krvnej pomsty uviedol, že takýto dôvod nezakladá ani relevantný dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany, keď poukázal na to, že črtajúce sa problémy s členmi klanu Safwan, ktoré navrhovateľ ničím nepodložil, v Sýrii sa ich nesnažil riešiť, nenasvedčujú, že by bol v prípade návratu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Odporca poukázal tiež na to, že navrhovateľ nebol v krajine pôvodu trestne stíhaný a ani podozrivý zo spáchania trestného činu, Sýriu opustil legálnym spôsobom na vlastný cestovný pas s platnými tureckými vízami, z tohto dôvodu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by predstavovali pre navrhovateľa riziko návratu v zmysle § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov a nezistil ani žiadne skutočnosti, ktoré by bránili návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ

v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu obavy z krvnej pomsty zo strany kmeňa S., keď príbuzní zabitého muža z tohto kmeňa si mali vybrať ako obeť pomsty jeho, a to za zabitie člena tohto kmeňa bratrancom navrhovateľa, ktorý sa po vražde skrýva.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu, pretože takýto dôvod nie je možné podradiť pod žiaden z relevantných dôvodov pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle, bolo potrebné s takýmto názorom súhlasiť.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ

politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o hrozbe krvnej pomsty zo strany kmeňa S. by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred uvedenými hrozbami.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho problémy v súvislosti s hrozbou krvnej pomsty nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrany, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Sýrie podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach

na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

K odvolacej námietke navrhovateľa, že sa krajský súd nevysporiadal s námietkami, ktoré uplatnil v opravnom prostriedku a nezaoberal sa správami o krajine pôvodu, na ktoré sa odvolával, považuje za dôležité zdôrazniť, že v postupe krajského súdu odvolací súd nevidel také pochybenie, ktoré by malo za následok namietanú nezákonnosť rozhodnutia, pretože z opravného prostriedku navrhovateľa nevyplývalo, že by navrhovateľ navrhoval vykonanie dôkazov, ktoré by mali vplyv na zistenie skutkového stavu veci odporcom (navrhovateľ totiž nenavrhoval vykonanie žiadnych dôkazov), poukazoval na správy o krajine pôvodu z februára a marca 2007), pričom odvolací súd dáva do pozornosti ustanovenie § 250i OSP, z ktorého vyplýva, že pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ teda krajský súd vychádzal zo skutkového stavu veci zisteného správnym orgánom v čase vydania rozhodnutia, pričom správne považoval uvedené zistenia za dostatočne preukázané a na základe takto zisteného stavu veci dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona boli za zákonné, nepochybil.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 18. novembra 2008

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu